

Arrest

nr. 176 669 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 15 april 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de *in casu* bestreden akte, die op 19 april 2016 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt gemotiveerd is:

"in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2015 werd ingediend door:

Naam: S.-N.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°', die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Attestation de Defaut de Propriété Immobilière' dd. 23.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit in de provincie Katanga; 'Attestation d'Indigence' dd. 28.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene 'sans emploi' is: echter, er dient vermeld te worden dat betrokkene op datum van dit attest reeds in België verbleef, en het dan ook niet onlogisch is dat hij in september 2015 niet tewerkgesteld was in zijn herkomst land. Deze attesten zeggen niks over eventuele andere eigendommen van betrokkene buiten Katanga, of eventuele andere bronnen van inkomsten, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *attest dd. 07.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Antwerpen. Er werd echter geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.*
- *geldtransfers Western Union dd. 25.09.2015 en 13.10.2015 vanwege de referentiepersoon aan derden: niet alleen zijn deze storting niet gericht aan betrokkene, ook dateren ze van na de aankomst van betrokkene in ons land. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene van in het land van herkomst of origine. De vermelding 'dossier S. T.' op het verzendbewijs dd. 25.09.2015 doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.*
- *rekeninguittreksels dd. 16.12.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon aan een derde een bedrag betaalde voor een aankoop bestemd voor betrokkene; ontvangstbewijzen Progress Lawyers Network - Antwerpen dd. 12.05.2015 en 14.09.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon bepaalde voorschotten betaalde aan dit advocatenbureau; rekeninguittreksel dd. 15.10.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de administratieve bijdrage van €160 in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging betaalde; ontvangstbewijs UZA dd. 03.03.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de kosten van het verwantschapsonderzoek betaalde.*
- *rekeninguittreksel dd. 07.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op deze datum €50 zakgeld ontving vanwege de referentiepersoon.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en gelet dat er niet

afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier van betrokkene sedert 28.12.2015 ononderbroken zelf tewerkgesteld is. Gezien betrokkene de afgelopen maanden tot op heden zelf over een inkomen beschikt(e), kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon.

Tevens dient vermeld te worden dat uit het geheel van de gekende gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 16.10.2015 op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. (...)"

In de bestreden bijlage 20 worden volgende neergelegde stukken beoordeeld:

- 'Attestation de défaut de propriété immobilière' dd. 23 september 2015 en 'attestation d'indigence' dd. 28 september 2015

- attest niet ten laste van het OCMW te Antwerpen -geldtransfers Western Union dd. 25.09.2015 en 13.10.2015

- rekeninguittreksels dd. 16.12.2014 over een aankoop voor verzoeker door zijn moeder; ontvangsbewijzen advocatenkantoor dd. 12.05.2015 en 14.09.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de voorschotten betaalde; rekeninguittreksel dd. 15.10.2015 administratieve bijdrage huidige aanvraag gezinshereniging; ontvangsbewijs UZA dd. 03.03.2015 kosten verwantschapsonderzoek

- rekeninguittreksel dd. 07.07.2015 waaruit blijkt dat verzoeker 50 euro zakgeld kreeg van zijn moeder

De aanvraag van verzoeker wordt in essentie afgewezen omdat er volgens Dienst Vreemdelingenzaken reeds sprake moet zijn van een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst of origine en omdat er geen attest werd bijgebracht waaruit blijkt dat ook de moeder van verzoeker niet ten laste is van het OCMW.

Bijkomend merkt DVZ op dat verzoeker sedert 28 december 2015 zelf tewerkgesteld is, waardoor er niet kan worden gesteld dat hij financieel ten laste was/is van zijn moeder en dat het feit dat zij sedert 16.10.2015 samenwonen niet automatisch betekent dat verzoeker ten laste was/is van zijn moeder.

Verzoeker is het oneens met deze motivering en toont hierna aan dat deze beoordeling onredelijk en onzorgvuldig is.

In eerste instantie merkt verzoeker op dat Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat hij "reeds in het land van herkomst of origine" ten laste diende te zijn van zijn moeder.

Nergens in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° staat te lezen de betrokkene "reeds in het land van herkomst of origine" reeds ten laste dient te zijn geweest.

Ten tweede merkt verzoeker op dat uit het feit dat zijn moeder haar arbeidcontract en loonfiches bijbracht op zich blijkt dat zij beschikt over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen zodat het voorleggen van een attest van het OCMW op haar naam een onredelijke eis is.

Bovendien werd hem enkel gevraagd om een attest bij te brengen van het OCMW betreffende de 'aanvrager', zoals blijkt uit de brief dd. 29.10.2014 van de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen (stuk 2).

Ten derde, wat betreft het bijkomende motief dat verzoeker sedert 28 december 2015 tewerkgesteld is, wijst verzoeker er op dat hij pas meer dan twee maanden na de tweede aanvraag werk heeft gevonden en dat, gelet op de eerder ingediende aanvraag dd. 16.07.2015, Dienst Vreemdelingenzaken ervan op de hoogte was dat hij aldus sedert de afgelopen periode van samenwoning met zijn moeder nog geen werk had en onbetwistbaar ten laste was van haar.

Dienst Vreemdelingenzaken maakt hieromtrent niet de minste afweging, zodat de motiveringsplicht in ieder geval werd geschonden.

Daarenboven verwijst verzoeker naar het feit dat volgens rechtspraak van het Hof van Justitie de noodzaak van materiële steun moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging en dus niet meer na de aanvraag (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05 en Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Verzoeker had op het moment van de eerste aanvraag in juli 2016 en op het moment van de tweede aanvraag in oktober 2016 geen tewerkstelling en was aldus onbetwistbaar ten laste van zijn moeder. Ten overvloede merkt verzoeker hierbij op dat men als familielid ten laste van een Belg of Unieburger kan werken zonder dat dit gevolgen heeft voor zijn of haar verblijfsrecht.

Ten vierde, wat betreft het feit dat zij sedert 16.10.2015 samenwonen niet automatisch betekent dat verzoeker ten laste was/is van zijn moeder, wenst verzoeker het volgende op te merken.

Vooreerst is het zo dat Dienst Vreemdelingenzaken maar al te goed weet dat er reeds langer sprake is van samenwoning, gelet op de eerdere woonstcontrole in het kader van de eerdere aanvraag (stuk 3).

De aanvraag kan ook worden ingediend vanuit (on)wettig verblijf in België zolang men ten laste is van de referentiepersoon, zonder dat men daarbij moet aantonen dat men reeds ten laste was in het land van herkomst/origine.

Wanneer men aantoont reeds langere tijd op hetzelfde adres gedomicilieerd te zijn in België dan kan dit voldoende zijn, te samen met voldoende bewijzen van ten laste.

Verzoeker trachtte inderdaad niet louter op basis van de samenwoning met zijn moeder aan te tonen dat hij aan de voorwaarde van ten laste voldoet, maar legde daarenboven meerdere stukken voor die werden beoordeeld en waarvan de meerderheid niet werd betwist door Dienst Vreemdelingenzaken:

- attest niet ten laste van het OCMW op naam van verzoeker

- rekeninguittreksels dd. 16.12.2014 over een aankoop voor verzoeker door zijn moeder; ontvangsbewijzen advocatenkantoor dd. 12.05.2015 en 14.09.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de voorschotten betaalde; rekeninguittreksel dd. 15.10.2015 administratieve bijdrage huidige aanvraag gezinshereniging; ontvangsbewijs UZA dd. 03.03.2015 kosten verwantschapsonderzoek

- rekeninguittreksel dd. 07.07.2015 waaruit blijkt dat verzoeker 50 euro zakgeld kreeg van zijn moeder

Wat betreft het voorgelegde 'Attestation de défaut de propriété immobilière' dd. 23 september 2015 is DVZ van oordeel dat dit attest niets zegt over de eventuele eigendommen van verzoeker buiten Katanga.

Verzoeker merkt op dat hij aan de hand van een brief van zijn advocaat het meest volledige document trachtte te bekomen en dat dit document werd gelegaliseerd, zodat het, te samen met de andere voorgelegde stukken, buitensporig is te eisen dat verzoeker dergelijk attest zou opvragen voor elke gemeente in Congo.

Wat betreft het 'attestation d'indigence' dd. 28 september 2015 is DVZ van oordeel dat dit attest werd afgeleverd op het ogenblik dat verzoeker in België verbleef zodat het niet onlogisch is dat hij er niet tewerkgesteld was. Op grond van deze motivering hoeft verzoeker met andere woorden geen enkel document van zijn herkomstland meer bij te brengen, aangezien hij volgens DVZ blijkbaar sowieso logisch vindt dat hij er niet meer tewerkgesteld is. Verzoeker deed al het mogelijke om zoveel mogelijk stukken bij te brengen ten bewijze van zijn onvermogen in het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande is de motivering van de beslissing niet afdoende en voegt DVZ een voorwaarde toe aan de wet, zodat de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken vernietigd dient te worden."

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Daar de verzoeker op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden akte artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit zou schenden, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt niet ontvankelijk is.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden akte volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de feitelijke en juridische overwegingen worden vermeld die aan op basis liggen van de genomen beslissingen. Uit verzoekers uiteenzettingen blijkt duidelijk dat hij de motieven kent en dat hij erin is geslaagd hieromtrent een inhoudelijk verweer te voeren, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker het niet eens is met de motieven die de bestreden akte onderbouwen. De verzoeker argumenteert onder meer dat een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd en dat onredelijke eisen worden gesteld. Deze kritiek betreft evenwel niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht, maar de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.3. Het middel wordt verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, en zulks onder meer in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat de juridische grondslag vormt van de bestreden weigeringsbeslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)”

Overeenkomstig artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, is de voornoemde bepaling tevens van toepassing op de bloedverwant in neerdalende lijn die een Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

De verzoeker meent dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat hij reeds in het land van herkomst of origine ten laste diende te zijn van zijn Belgische moeder. Hij stelt dat nergens in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet staat te lezen de betrokkene reeds in het land van herkomst of origine ten laste dient te zijn geweest.

Hoewel de verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk stelt dat hij reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, wijst de Raad er op dat wel duidelijk als voorwaarde wordt gesteld dat de vreemdelingen ten laste moet zijn van de referentiepersoon. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/001, 41).

Dienaangaande kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State over het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De Raad wijst er op dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, op grond van artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, tevens van toepassing is op de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg. In de memorie van toelichting wordt omtrent artikel 40ter van de vreemdelingenwet het volgende gesteld: *"De doelstelling is dat op de familieleden van een Belg dezelfde regels worden toegepast die worden toegepast op de familieleden van een burger van de Unie. Dit komt neer op het gelijkstellen van de familieleden van een Belg met de familieleden van de burger van de Unie, en niet met de burger van de Unie zelf. Het nieuwe artikel 40ter wil dit principe duidelijk vastleggen, maar voorziet toch één uitzondering (...)"* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/001, 44). De Raad ziet niet in en de verzoeker toont niet aan waarom de gemachtigde inzake het begrip 'ten laste' zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, voor een meerderjarige descendent van een Belg naar analogie met de voornoemde rechtspraak inzake gezinsherenging met een burger van de Unie, niet naar alle redelijkheid en conform de wil van de wetgever zou kunnen vereisen dat de descendent reeds in het land van herkomst of origine, en dus voorafgaand aan de komst naar België, ten laste was van de Belgische (groot)ouder. Het blijkt dan ook niet dat in voorliggend geval een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet.

Een schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.4. Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, wordt zijn aanvraag in essentie afgewezen omdat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij reeds in zijn land van herkomst of origine afhankelijk was van zijn moeder. In de bestreden akte worden de door de verzoeker naar voor gebrachte elementen als volgt beoordeeld:

"- *Attestation de Defaut de Propriété Immobilière*' dd. 23.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit in de provincie Katanga; *'Attestation d'Indigence*' dd. 28.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene 'sans emploi' is: echter, er dient vermeld te worden dat betrokkene op datum van dit attest

reeds in België verbleef, en het dan ook niet onlogisch is dat hij in september 2015 niet tewerkgesteld was in zijn herkomst land. Deze attesten zeggen niks over eventuele andere eigendommen van betrokkene buiten Katanga, of eventuele andere bronnen van inkomsten, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest dd. 07.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Antwerpen. Er werd echter geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.

- geldtransfers Western Union dd. 25.09.2015 en 13.10.2015 vanwege de referentiepersoon aan derden: niet alleen zijn deze stortingen niet gericht aan betrokkene, ook dateren ze van na de aankomst van betrokkene in ons land. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene van in het land van herkomst of origine. De vermelding 'dossier S. T.' op het verzendbewijs dd. 25.09.2015 doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

- rekeninguittreksels dd. 16.12.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon aan een derde een bedrag betaalde voor een aankoop bestemd voor betrokkene; ontvangsbewijzen Progress Lawyers Network - Antwerpen dd. 12.05.2015 en 14.09.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon bepaalde voorschotten betaalde aan dit advocatenbureau; rekeninguittreksel dd. 15.10.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de administratieve bijdrage van €160 in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging betaalde; ontvangsbewijs UZA dd. 03.03.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon de kosten van het verwantschapsonderzoek betaalde.

- rekeninguittreksel dd. 07.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op deze datum €50 zakgeld ontving vanwege de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en gelet dat er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

De verzoeker bekritiseert vooreerst de vaststellingen omtrent het "Attestation de Defaut de Propriété Immobilière" dd. 23.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit in de provincie Katanga". Hij geeft aan dat hij via een brief van zijn advocaat het meest volledige document trachtte te bekomen en dat dit document werd gelegaliseerd, zodat het samen met de andere voorgelegde stukken, buitensporig is te eisen dat verzoeker dergelijk attest zou opvragen voor elke gemeente in Congo. Er dient echter te worden opgemerkt dat een dergelijke eis niet in de bestreden akte kan worden gelezen. De gemachtigde stelt met betrekking tot het attest de Défaut de Propriété immers enkel vast, tezamen met het voorgelegde "attestation d'indigence", dat hieruit niks blijkt over eventuele andere eigendommen van de verzoeker buiten Katanga, of eventuele andere bronnen van inkomsten. Deze vaststelling wordt door de verzoeker op zich ook niet betwist. De Raad benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot de voorwaarde dat de verzoeker ten laste is van zijn Belgische moeder, bij de verzoeker zelf berust. Het komt de verzoeker in dit kader dan ook toe, in het licht van hetgeen voorafgaat, het bewijs te leveren dat hij in zijn land van herkomst of origine en voorafgaand aan de kwestieuze aanvraag onvermogen en afhankelijk was van zijn moeder teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien. Hoewel de bewijsvoering ter zake vrij is, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk over dat een attest dat enkel vermeldt dat de verzoeker in de provincie Katanga geen onroerend goed bezit niet als een afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst wordt aanvaard omdat dit attest niets zegt omtrent eventuele andere eigendommen buiten Katanga of omtrent eventuele andere bronnen van inkomsten. Uit verzoekers kritiek blijkt dat hij uit het oog verliest dat niet enkel wordt geoordeeld dat uit het betreffende attest niet blijkt dat de verzoeker geen andere eigendommen heeft in zijn land van herkomst, maar tevens dat hieruit niets blijkt omtrent eventuele andere bronnen van inkomsten. De beoordeling ter zake is niet kennelijk onredelijk.

Ook inzake het motief betreffende het "Attestation d'Indigence" dd. 28.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene 'sans emploi' is: echter, er dient vermeld te worden dat betrokkene op datum van dit attest reeds in België verbleef, en het dan ook niet onlogisch is dat hij in september 2015 niet tewerkgesteld was in zijn herkomst land", merkt de Raad op dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. De kritiek van de verzoeker dat hij op grond van deze motivering met andere woorden geen enkel document van zijn herkomstland meer kan bijbrengen, overtuigt niet. De gemachtigde heeft desbetreffend immers enkel, en bovendien op goede en redelijke gronden, vastgesteld dat het attest dateert van de periode dat de verzoeker reeds in België verbleef, zodat het

logisch is dat hij op dat moment niet was tewerkgesteld in zijn land van herkomst. Een dergelijke redengeving sluit geenszins uit dat gelijkaardige attesten wel in rekening kunnen worden genomen indien zij de periode betreffen dat de verzoeker daadwerkelijk nog in zijn land van herkomst vertoefde. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk of juridisch onjuist dat de gemachtigde het voorgelegde 'attestaton d'indigence' van 28 september 2015 niet kon aanvaarden als een bewijs dat de verzoeker in zijn land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag onvermogen was en afhankelijk van zijn moeder.

3.5. De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde naar recht en reden heeft geoordeeld dat het gegeven dat de verzoeker op het adres van de referentiepersoon gedomicileerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. De vraag of de verzoeker sedert 16 oktober 2015, dan wel reeds sedert zijn vorige bijlage 19ter (stuk 3) op hetzelfde adres staat ingeschreven als zijn moeder, doet niets af aan de vaststelling dat *"louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicileerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon"*. De verzoeker betwist noch weerlegt dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en dat zij niet impliciet kan worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn loutere bewering dat men niet moet aantonen dat men reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. De verzoeker beperkt zich eveneens tot een blote bewering dat het zou volstaan om op hetzelfde adres gedomicileerd te zijn in België. Met dergelijke loutere beweringen, toont de verzoeker geen motiveringsgebrek aan.

3.6. De verzoeker betoogt voorts dat zijn moeder haar arbeidscontract en loonfiches bijbracht, zodat zij beschikt over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Het voorleggen van een attest van het OCMW op haar naam is volgens de verzoeker dan ook een onredelijke eis. Hij geeft tevens aan dat hem in het kader van zijn aanvraag enkel gevraagd werd om een attest bij te brengen van het OCMW betreffende de 'aanvrager'.

Daargelaten de vraag of de verzoeker al dan niet een attest van het OCMW diende voor te leggen waaruit blijkt dat zijn moeder geen financiële steun ontving van het OCMW en zij dus niet ten laste valt van de Belgische staat, wordt er op gewezen dat de bestreden weigeringsbeslissing, en meer bepaald de overweging dat *"niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon"*, reeds voldoende geschraagd is door de vaststellingen dat de verzoeker *"niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn"* en er bovendien *"onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon"*. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om deze vaststellingen te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat *"er niet afdoende (blijkt) dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat"*. De kritiek van de verzoeker die betrekking heeft op het attest van het OCMW op naam van de referentiepersoon kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte leiden.

3.6. Waar de verzoeker kritiek uit op het motief dat stelt dat bovendien uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij sedert 28 december 2015 ononderbroken zelf tewerkgesteld is, geldt eveneens dat het hier om een overtollig motief gaat. Dit motief doet immers niets af aan het determinerend motief van de bestreden beslissing dat in voorgaande paragraaf werd weergegeven, namelijk dat *"uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon"*, en dat de verzoeker daardoor niet aantoonde 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoeker daarin reeds zelf aangeeft dat het om een overtollige motivering gaat. Hij benadrukt immers zelf dat de essentie van de weigeringsbeslissing is gelegen in de vaststelling dat er geen sprake was van een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst of origine, en geeft vervolgens te kennen dat de gemachtigde *"bijkomend"* opmerkt dat hij *"sedert 28 december 2015 zelf tewerkgesteld is, waardoor er niet kan worden gesteld dat hij financieel ten laste was/is van zijn moeder"*. Verzoekers kritiek ter zake kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dus bestaan.

3.7. De uiteenzetting van de verzoeker laat zodoende niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, is derhalve niet aangetoond.

3.8. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE